

S Ö Z K Ü T Ü P H A N E C İ N İ N

IV. KÜTÜPHANE HAFTASI DOLAYISIYLA*

Kütüphane haftası münasebetiyle kütüphane ve hizmetleri hakkında bazı açıklamalarda bulunacağım.

Her sahada ilerlemiş milletler Kütüphane ve Kütüphaneciliğin bir ilim dalı olduğuna inanmışlar ve bu yolda haylice ilerlemişlerdir. Milletlerin gelişmesinde kütüphanelerin önem ve değerini düşünmemek mümkün değildir. İlimleri sinesinde toplamak, düzenli bir şekilde istifadeye sunmak elbette ki başlı başına bir ihtisas meselesidir.

Yurdumuzdaki kütüphanelerin ilmi yönden ilerlemesi ve her sınıf okuyucularına, her sahada yardımcı olması gerekmektedir, bu müesseselerin artık bir ilim merkezi haline geldiğini beyan etmekle büyük haz duymaktayız.

Türk Kütüphaneciler Derneği Genel Merkezinin atmış olduğu müsbet adımla Kütüphane ve Kütüphaneciliğin yurdumuz çapında da yayılması, bilinmesi ve gereği kadar bu ilim merkezinden faydalanılmasını temin bakımından her yılın Kasım ayının son haftasını kütüphane haftası olarak kutulamağa karar vermesi bu mesleğin atisi bakımından bir teminat sayılır.

Dördüncü Kütüphane Haftası bu yıl yurdumuzda 27/Kasım - 3/Aralık günleri arasında kutuluanmaktadır, bu hafta içinde bütün yayın organları, ilim adamları, yazarlar ve bütün okullarımızdaki sınıflarda öğretmenler ve radyo idaresi bu haftanın önemini, kütüphanelerimizin hizmetlerini muhterem halkımıza ve yavrularımıza duyurmak, anlatmak suretiyle önemli hizmetler ifa etmektedir. Dördüncü Kütüphane Haftası büyük milletimize kutlu ve mutlu olsun.

Bu münasebetle kütüphanelerin kısa tarihçesini ve bu günkü modern gelişmelerini duyurmakla bu güzel haftaya bir kütüphaneci olarak bir nebzecek olsun katkıda bulunabilirsem kendimi mutlu hissedeceğim.

İnsanoğlunun var oluşundan beri çeşitli kavim ve milletlere ait çok sayıda ve çeşitli kütüphaneler kurulmuş ise de o kuruluşları burada teker teker anlatmak haylice uzun süreceğinden ileriki konuşmalarında malûmat vermeyi faydalı bulduğum için şu anda zikretmiyeceğim. Yurdumuzda kurulmuş, gelişmiş insanlığa hizmet etmiş kütüphanelerden kısa söz etmek istiyorum; ilim ve irfanla yoğrulmuş büyük kumandan İstanbul'un Fatihi Fatih Sultan Mehmet tarafından umumi kütüphanelerin kurulduğunu görüyoruz. Fatih Sultan Mehmet'ten sonra kütüphanecilik kısa adımlarla gelişmeye başlamıştır. İlk kurulan kütüphanelerden İstanbul'da Bayazid Devlet Kütüphanesidir, bunu yine İstanbul'da Süleymaniye, Fatih, Millet Kütüphanelerini sayabiliriz. daha sonra Ankara, İzmir, Konya, Zonguldak ve Nevşehir Kütüphanelerinin kurulduğunu görüyoruz. Bu arada bir çok vilâyetlerimiz ve kazalarımızdaki 80 - 100 sene önce kurulan daha bir çok kütüphanelerimiz takip ediyor.

* Hafta dolayısıyla Yalvaç'ta düzenlenen toplantıda okunmuştur.

Türkiyemizin modern kütüphanecilik anlayışı kısa zamanda gelişmeye başlamış, buna paralel olarak Ankara'da 1948 yılında Milli Kütüphane kurularak çok kısa zamanda dünyanın en zengin kütüphaneleri seviyesine ulaşmıştır. Milli Kütüphanenin kurulması, gelişmesi ve her sınıf okuyucunun istifadelerine sunulması ile hizmetlerini her yönden vrmektedir.

Milli Kütüphane, Umumi Halk Kütüphaneleri, Hastahane Kütüphaneleri, Cezaevleri Kütüphaneleri, Okul ve Çocuk Kütüphaneleri, Bilimsel Araştırma Kütüphaneleri ile bazı Halk Kütüphaneleri bünyesinde kurulan nahiye ve kasabalarda açılan şube kütüphanelerinin görevleri içinde bulunan gezici Halk - İare Kütüphaneleri ve topyekûn bütün kütüphanelerimizin hizmet gayesi hep medeniyet, topluma hizmettir. Kütüphanecilik alanında ileri seviyeye ulaşmış Milletler büyük, küçük binalarında binlerce, yüzbinlerce, ve milyonlarca kitapları artık depo olarak doldurmakta bir fayda sağlanmıyacağı sonucuna varılarak hizmetlerini geliştirmişlerdir. Ve ayrıca Fakültelere bir branş eklenerek modern kütüphanecilik anlayışı ile dolu meslek sahibi yetiştirmek çabası içerisindeyiz ve her geçen yıl daha da ileriye doğru yol almaktayız. Mühendis, Doktor, Hâkim ve her sahadaki ilim adamına nasıl ki ihtiyaç zaruri ise bu alanda da böylece ilim sahibi meslektaşları yetiştirip doldurmak zamanı çoktan gelmiş ve hattâ geçmektedir. Kütüphane ilmi hakkında kısaca özetini sunduğum hususları takdir ve tasvip edeceğinize inanıyorum.

Hiç şüphe yok ki kütüphane ilmine ve bu kuruluşların her sınıf okuyucularına müsbet hizmeti gerçekleştirmiyen milletler ve toplumlar çağdaş uygarlıktan çok uzak yaşamakta ve her geçen gün ve yıl ileriye değil dağlıp yok olmaya mahkûmdurlar. Bunun için çok ve hem de pek çok okumak gerekiyor, içinde bulunduğumuz asrımız ve gelecek yıllarımız artık bir kültür asrı demektir ki, toplumların medeniyet seviyesi bununla ölçülür

Mübarek dinimizin mukaddes kitabı KUR'ANI KERİM de «okul!» diye ilk bildiriği veriyor, bu ruhla hem hal olarak bu yolda kendimize dolayısıyla neslimize devretmekte o kadar mukaddestir, bunu başardığımızda medeniyet alanındaki üstün yerimizi tutacağımızda şüphemiz yoktur.

Kütüphane ve okuma hakkında bir iki vecizeyi de nakletmek istiyorum:

- Kültür yolunun kütüphaneden geçtiğini bil ve bunu daima anlatmaya çalış.
- Tanrım, bana kitap dolu bir evle, çiçek dolu bir bahçe ver,
- Yapma ve yaratmanın yolu daima kütüphaneden geçer.
- Kafa açlığını da mide açlığı kadar insanlara TANRI hissettirseydi ve bu açıktan insanlar ölseydi ne olurdu

Ve büyük Atatürk'ün de buyurduğu gibi:

- Takip edeceğimiz maarif siyasetinin temeli evvelâ mevcut cehli izale etmektir.

Dördüncü Kütüphane Haftasının büyük milletimize ve bütün insanlığa faydalar sağlamasını temenni ederim.

Saygılarımla,

Muzaffer TÛTÛNCÛ
H. Ali Rıza Ef. Kütüphanesi Müdürü
Yalvağ - Isparta



OKUL KÜTÜPHANELERİ

Çağımız insanları inanç ve düşünce de olduğu gibi ekonomi, kültür ve sanatta çağa daha uygun düşen gerçekçilik akımına yönelmişlerdir. Eski- nin mistizmi ile hayalciliği günümüz insanlarına usanç verdiği için ruh bunalımından sıyrılarak yeni olaylar peşinde heyecanlı, renkli bir yaşama özlemi duymaktadır. Kişi yaşamış dünyayı değil, kendi günü ve geleceğin sorunları üzerine eğilmeyi zamanın şartları zorunlu kılmaktadır. Düne dönmeyen bir geri adım veya dünyanın inançları ile yaşamının yerinde sayış olduğu gerçeği artık kavranmıştır. Dünden bu şekilde uzaklaşma, âdet, anane ve tarihten tamamen kopmak değildir. Gerçekçiliği, yeniliği, milli ananeye bağlı, tarihsel gelişimin kanalımdan yüzeye çıkarma ve çağdaş uygarlığa ayak uydurma isteğidir.

Bu gerçeklerin ışığında, okullardaki kütüphanelerin hizmet şekli ile günümüzdeki düşünce ve davranışın bağdaşmadığını belirtmeye çalışacağız.

Diğer bir yazımızda da belirttiğimiz gibi Türkiye'de ilköğretmen okullarının çoğu dağ başlarında kurulmuştur. Öğrencilerin % 75'i ise köy çocuktur. Göz eğitiminden mahrum olan bu öğrencilerin kültür edineceği yegane yer okul kütüphanesi olduğuna göre, kütüphane de gayeye hizmet edemeyince bu büyük zümrenin nasıl yetişeceği malumdur.

Klasik eserlerle doldurulan bir kütüphane köyünde dergi dahi okumamış bir çocuğa nasıl faydalı olur? Bu eserler kıymetsiz veya faydasız şeyler değildir; okuma zevkini alan kişi böyle eserlerin yanında diğerlerine itibar etmez. Doyurucu bir yaşantı veren, özentsiz sanatı gözönüne seren

ve çoğunlukça meçhul olan bir âleme girebilmeyi sağlayan bu gibi eserlerin derece derece sunulması lâzımdır.

Kütüphanelerimizde durum tamamen bunun aksidir. Biz çocuğa okuma zevkini vermeden, onu doğruya doğruya böyleleri eserlere zorlamış oluyoruz. Bu zorlayış ise, henüz okuma zevkine yönelenlerin, bu âleme adım atmadan, kitap ve kütüphaneden uzaklaşmasına sebep olmaktadır.

Uzun senelerdir, birlikte çalıştığım yüzlerce öğretmenden hiç birinin klasik bir eseri alıp okuduğunu görmedim. Türkçe, edebiyat derslerinde, program dahilinde işlenen konular ise sathidir. Ders kitaplarında birkaç satırla temas edilen, örneğin: Hüseyin Rahmi, Ömer Seyfettin, Halide Edip, v.b. gibi yazarların eserlerini okumak isteyen öğrenci kütüphaneye geldiğinde aradığını bulamaz. Bu eserler zamanında varsa da, çok okunması ve adedinin azlığı yüzünden yıpranmış; düşümü yapılmıştır. Yerine yenisi konmadığı için öğrenci kendi seviyesinde olan, ders kitaplarının temas ettiği eserleri okumaktan mahrum kalmaktadır. Ortaokul çağında ve okuma zevkine henüz ereceği bir yaşta eline, örneğin, Homeros, Plautus, Dante, Diderot, Voltaire, v.b. gibilerin eserlerini verip «Oku» demekle öğrencinin bunu okuduğu böylece kütüphanenin gayeye hizmet ettiği sanılıyorsa, bu fazla iyimserlik olur. Öğrenciyi sindiremediği eserlerle başbaşa bırakarak, çağımız gerçeklerine sırt dönüp ilk ve ortaçağ düşünce ve yaşantılarını sunmakla, körpe dimağları geriye dönmeye zorlamış olmuyor muyuz? Bu zorlayış ise, çağdaş uygarlıkla aramızda olan mesafeyi uzatmaktan başka bir-

şeye yaramamaktadır. Her yeni kuşağın bir evvelkinden daha bilinçli olması gerekir. Günümüzün imkânları bu ortamı yaratmaktadır. Buna uyma çabası gösteren milletler gerçeğin içindedir, ileridedir. Bu ilerleyiş geride kalanları sürükleyecektir. Gayemiz sürüklenmeden her ileri adıma ayak uydurmak olmalıdır.

Çeyrek asırlık mazisi olan, 800 yıllık öğrencisi bulunan bir ilköğretmen okulunun kütüphanesine girildiğinde çoğunluğu teşkil eden kitapların klâsikler olduğu görülür. Eserler adet bakımından da zengindir. Birinci baskı, ikinci baskı ve üçüncü baskı; her yıl Bakanlıkça gönderilen bu kitapların yekûnu kütüphanede mevcut kitapların % 90 nını teşkil eder. Klâsik olan bu % 90 nın % 80'i 25 senedir kapağı dahi açılmadan raflarda nemden çürür. Okunmamaya mahkûm edilen bu kitapların ismini birer birer yazmaya imkân yoktur. Ancak, kuruluş itibarıyla mahdud imkânlarla sahip olan kütüphaneleri böylesi kitaplarla doldurmanın hiçbir fayda temin etmediğini belirtmeliyiz. Uzun seneler bu meslekte uğraşan bir kütüphanesi oluşum beni bu sorunlar üzerine eğilmeye zorlamaktadır. Okuma zevkini öğrencilere aşılama için yetkim ve gücüm dahilinde her çareye başvurmaktan zevk aldım. Fakat bu çabalarımın boşa gittiğini görerek kütüphanenin bugünkü şekli ile yararlı olmaktan çok zararlı olduğu kanaatine vardım. Ben çekmek istedikçe, kitaplar uzaklaştırıyor okuyucuyu.

Okullarda böylesi kuruluşlar meydana getirilirken rastgele bir depolama yapılması değil, ilmi yoldan hareket edilmesi istenen faydayı sağlayacaktır.

Söyleki: Okulun sindirebileceği kültür seviyesi, okuyucunun yetiştiği muhit, meslek okulu ise mesleğine uygun destekleyici bilgi ve umumi kültürle, millî edebiyatımızla ilgili bütün

eserlerin adedi fazla olarak kütüphaneye temini.

Türk roman ve hikâyesinden üç-beş adet bulunan bir kütüphanenin 800 okuyucusu Orta Anadolu'nun köy çocuğudur. Bunların kimi köyünde gergi yüzü görmemiştir; alfabesinden başka kitabın olduğunu bilmez. Kimi eğitimde, kimi beş sınıfı bir arada tek öğretmenle okuyarak ilköğretmen okuluna gelmiştir. Bunlar isteklidir. Aç bir insanın ekmeğe sarıldığı gibi kitaba sarılıyorlar. Ne yazık ki doymadan bıkıyor öğrenci. Çünkü, kendi dili ile kendine hitabedeni; adı kendi ismine benzeyeni arıyor. Dil yabancı, isim yabancı, kitabın çizdiği muhit yabancı. 12 veya 13 yaşındaki Orta Anadolu'nun köy çocuğu, kendisine bu kadar yabancı olan ve bilmeden girdiği bu başka dünyadan süratle uzaklaşmaktadır. 25 yıldır kapağı açılmayan kitaplara bakarak soruyorum: «Niçin okumuyorsunuz?»

Birinci devre öğrencisi:

— İsimler yabancı, karmakarışık, anlayamıyoruz.

İkinci devre öğrencisi:

— Modası geçmiş bir sürü safsatadan zevk almıyoruz; günümüze uygun değil.

— Kimi okumak istiyorsunuz?

Birinci devre:

— Reşat Nuri, Halide Edip, Y. Kadri, K. Nadir, A. Z. Kozanoğlu, Ö. Seyfettin, H. Rahmi, S. Faik, Y. Kemal, M. Makal, F. Baykurt, vb.

İkinci devre:

A. J. Cronin, Hemingway, Steinbeck, Stendhal, Pearl Buck, F. Sagan, Tolstoy, Dostoyevski, vb..

İşte okuyucunun zevk aldığı, okumak için aradığı bu yazarların eserlerinden kütüphanede yeteri kadar bulmak imkânsızdır. Bu kitaplar varsa da bir adedi geçmez. Çok okunmaktan yıpranmıştır. Demirbaştan düşümü yapılan kitapların yerine yenisi kona-

maz. Ne bakanlık gönderir, ne de okul idaresi bu meseleye eğilir.

Okuma zevki alıp ta maddi imkânâna sahip olan öğrencilerin piyasadan temin ettikleri kitap okunmayacak duruma gelene kadar elden ele geçmek-te, maddi imkânı olmayan çoğunluk ta kütüphaneye yan yan bakıp geçmek-tedir.

Bunları çağırıp Yunan, İngiliz, Alman klâsliğini versen, «şunları açın, okuyun» desen verecekleri cevap: «Sayfaları açarız, fakat okumayız» olacaktır. Bilindiği gibi, bu okullardan öğretmen yetişir. Öğrencisinin nereden ve nasıl bir çevreden geldiğini yukarıda arzettik. Köyden getirip dağ başında altı yıl ders kitabı ezberletip, kravat taktırıp köye iade etmekle hiçbir kazancımız olmayacaktır. Kültür ürünü ile beslenmiş büyük bir zümrenin yetiştireceği nesil, arzu edilen kurtarıcı, yapıcı niteliklere sahip olarak çağdaş uygarlıkla aynı hizada yürüyecektir. Böylesi bir neslin yetişmesini hızlandırmak için, okul kütüphanelerinde reform yapmak, naçiz kanaatımızca, mutlak bir zarurettir.

Bu konudaki dileklerimiz şunlardır:

1. Milli Eğitim Bakanlığının yetkili kılacağı kütüphaneci uzmanların okul kütüphanelerini tetkike gönderilmesi,

2. Okunmayan, okulun seviyesinde olmayan, fuzulen yer darlığı yaratan kitapların ayıklanarak halk kütüphanelerine devredilmesi,

3. Bakanlıkça gönderilen kitapların okulun ihtiyaç ve seviyesine göre ayarlanması (broşür ve dergiden ziyade yeni yayınlardan roman, hikâye temini hususuna gidilmeli, Türk roman ve hikâyelerine öncelik tanınmalı),

4. Çok okunan kitaplar çabuk yıprandığından yerine yenisinin konabilmesi, tamir ve cilt masrafı olarak okul ödeneği dışında ayrı bir kütüphaneye bütçesi ihdası ve ödeneğin gönderilmesi,

5. Okullara kitap gönderen mercinin her yılın Haziran ayında, okul kütüphanelerinden, en çok okunan kitapların ad ve adedini, ayrıca yeni kitaplara ait bir ihtiyaç listesi istenmesi (böylece kütüphanede adedi fazla olan eserden tekrar gönderilmeyip yer darlığı önlenmiş olacaktır),

6. Okul idaresinin kütüphane memurunu, görüşüne itibar ederek kuracağı komisyonla birlikte, piyasadan kitap teminine yetkili kılması,

Bugünkü çatık kaşlı soğuk çehreli kütüphaneleri sıcak ve güleç yüzü ile okuyucuyu çekecek hizmet gayesini yerine getirmiş olacaktır.

Bedrettin ILICA



ÇOCUKTA VE ÇOCUK KİTAPLARINDA TEKAMÜL

Çocuklarımıza yalnız ders kitabı okutursak, kuru bir bilgiye sahip olamaları-na hizmet etmiş oluruz ki bu da çocuğun ilerideki hayatını hiç etkilemez.

Çocuk edebiyatı, çocukların okuyup zevk almaları ve kavrayışları bakımından yetişmeleri için yazılmış eserlerle doludur. Eskiden hemen bütün toplumlar-da çocuklar için hazırlanmış kitaplar bilgi vermek amaçını güderdi. Bunlar arasında özellikle din kitapları önemli bir yer tutardı. Halbuki çocuk kitaplarının eğlendirici olması lazımdı. Nasıl bir yemeğin tadı, yağı, tuzu ile geliyorsa çocuğun kafası ve kalbi de bu çeşit eserlerin okunmasıyla ileriki hayatlarının tadı

nı bulmuş, iç olgunluk, hüner, beceriklilik ve sanat bilgisinin gelişip olgunlaşmasına hizmet etmiş oluruz.

XVII. yüzyılda John Locke okumanın çocukları yetiştirmekle birlikte eğlendirmesi düşüncesini savundu. Aesepos masallarını bu nitelikte bularak çocuklara tavsiye etti. John Newbery (1713-1767) eğitimde eğlendiriciliğin büyük kuvvetine inanmış olarak çocuklara göre olan ilk kitabını yayınladı. Bu kitap çocuk edebiyatında yeni bir çağ açmıştır. Çocukların psikolojik özellikleri ve bilgi seviyeleri yetişkinlerinkinden ayrı kitap okumalarını gerektirir. Meselâ on yaşına kadar çocuklar eşyayı canlandırdıkları için masallardan zevk alırlar. Çocuğa rasgele eserleri vermek ve okutmak da doğru olmaz. Çocuğun okuyacağı eserler üzerinde dikkatle durulması ve nelerin tavsiye edileceğinin bilinmesi gerekir. Nasıl tarlaya atılan bir tohumun sıhhatli olması için yabancı otlardan temizlenmesi, çapa, su ve gübre ihtiyacının zamanına göre ayarlı olarak verilmesi gerekiyorsa; çocuk kafasına verilecek bilgiler de ayarlı ve zamanlı olmalı ki onların ilerideki hayatlarında sarsılmaz bir irade, sağlam bir karaktere sahip olmalarının ilk adımı atılmış olsun. Çocuklara zararlı yayınları okutmakla cinsel hayatlarının erken uyanmasına ve ileride bir iç sıkıntısına, karamsar bir ruha sahip olmalarına sebep oluruz. Bu da cemiyetin çökmesine ve o cemiyette kötü ahlâk ve kötü karakterdeki insanların çoğalmasına yardım eden bir hizmet olur.

Yurdumuzda çocuklara mahsus yayınların denetlenmesi amacı ile 1927 yılında küçükler zararlı muzır neşriyattan koruma kanunu adıyla 1117 sayılı bir kanun çıkarılmıştır. Marcel Ayme «Çocuklar için şehirde ayrı sokaklar açılması gibi ayrı kitaplar da yazılmaz. Büyükler nasıl çocukların ellerinden tutarak sokaklarda dolaşmalarını öğretirlerse kitap okumayı da öğretmelidirler» demiştir.

«Eğitim çocuğu sevmekle başlar» sözü ne kadar yerinde söylenmiştir. Çocuk sevildiğini bildiği zaman daha çok çalışır ve daha fazla bağlanır. Ölen öğretmenin kabri başındaki konuşmasıyla bütün cemaatı ağlatan çocuğa okulda olsun, kütüphanede olsun anne baba şefkati gösterilmelidir. Bu sevgi çalışma hızını artırır.

Almanya, İngiltere gibi batı ülkeleri bazı önemli eserleri kısaltarak basitleştirerek ve resimlendirerek çocuklara mahsus baskılar yapmışlardır. Çocuk edebiyatına edebi türlerin hepsi girer. Hele masal, hikâye, sertüven, roman, piyes, gezi noktaları, şiirler ve biyografiler bu edebiyat içinde önemli yer tutar. Çocuklar on yaşına kadar masallardan zevk alırlar. Çocuklara masal okutmanın zararlı olduğu, hayal yerine gerçeğe uğraştırmanın daha doğru olacağı bir çok eğitimciler tarafından ileri sürülmüşse de çocukların ananizm çağında bulunduğu on yaşına kadar olan çağlarda masalın yardımcı olacağı genel olarak kabul edilmektedir. On yaşından sonra ilgileri gerçeğe yöneldiği için bilim kitapları ve gerçek sertüven kitapları, esrarlı olaylar anlatan kitaplar ararlar. Anlamanın hiç önemi yoktur. Bu sebeple uydurma kelimelerden meydana gelen tekerlemelerden hoşlanırlar.

(Fatmam fas
Altın tas
Tahtaya bas
Tahtam çürük
Mih tutmaz
Ayşem küçük
Lâf tutmaz) gibi

Kız çocuklarının okuma bakımından gelişmelerinde de hemen hemen aynı zevkler görülür. Yalnız belli bir yaştan sonra ev ve kadın hayatına karşı özel bir ilgi duyarlar.

Türkçede gerek halk edebiyatında gerek divan edebiyatında toplumun çeşitli konulardaki anlayışlarını çocuklara ve gençlere telkin edecek eserler ve sayısız halk masalları vardır. Karacaoğlanın «Dinle sana bir nasihat edeyim» diye başlayan öğüt konulu bir koşması, Nabî'nin Hayriyesi, Vehbi'nin Lütfiyesi bunlar arasında anılabilir. Ayrıca Arapça ve Farsçadan çevrilmiş bazı didaktik hikâye ya da fıkra kitapları uzun zaman okunmuştur. Bunlardan Tutiname, Kâbusname, Sadî'nin Gülîstan ve Bostan adlı eserleri sayılabilir.

Çocuk kütüphanelerindeki bilmece bulmaca saatlerinde minicik yavrularımızın zekâlarını işleterek buluculuğa ve düşünceye sevk edilmesi, haliyle, bir kütüphanecinin çocuk psikolojisini bilmesi ile değerlendirir. Çocuk kütüphanelerinde çalışanlar eğitim öğretim saatlerinde öğretmen, teknik yönünde sanatkâr, masa başında da idarecidir. Çok yönlü bir sanatkâr olan bu meslektaşlarımız için: Çocuk, koleksiyon, bütçe, bina en önemli unsurlardır.

Bu günkü çocuk kütüphanelerinde yapılmakta olan çeşitli eğitim öğretim yanında ilâvesini düşündüğümüz hususlar da vardır.

1 — Bu kurumlara kapalı oyun salonları,

2 — Çocuk oyun bahçeleri, ilkokul uygulama bahçeleri çocukların oynıyabilmesi için üç dekadardan az olamaz diye bir kayıt olduğu gibi kütüphane binalarının da kâfi genişlikte, oyun için bir çocuk bahçesi düşünülebilir. Burada çocuk oynarken hasmına karşı kinle tepki göstermeyip başarısından dolayı tebrik etmesini öğrenmelidir. Bu işler için de bu müesseselerin teşkilâtlandırılması gerekir. Böylelikle çocuk eğitimi üzerinde atılan sağlam temeller üzerinde inşa edilen insanlık yönünde faydaya ulaşacak, ve bu insanlık ayı, yıldızı fethedecektir.

Mustafa AÇIKALIN

Burdur Merkez Çocuk Kütüphanecisi